

Ο ΝΤΕΛΑΔΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Τό σπάτι ήταν μ' ἄλλα λόγια γιὰ καλά κατοικημένο, ἀν βάλῃ κανένας και τὶς νυχτερίδες ποὺ φτερούγιζαν και στριφογύοιται τὶς νύχτες στ' ἀδειανά δωμάτια...

Μολ' αὐτὸς διώκει τὸν ληστήν πάνω του. Πανηγένος, χωρὶς δουλειά, ζῶντας σαν τὸ σκύλο ἀπ' τὶς ἐλεημοσύνες τοῦ ἑνὸς και τοῦ ἄλλου, εἰχε παραγόμενο πειά, ἡταν ἀπ' τοὺς τελευταῖονς τῆς τάφας του στὸν τόπο κι' ἀργὸν ἡ γηρυόρα, θάψευγε κι' αὐτὸς γιώτι ἦγύριστο ταξέδι... Θάψλεινε γιὰ πάντα τὰ μάτια του, θάψφεινε τὸν ἄπαντον κόσμο, χωρὶς νὰ παρατησῇ πίσο του κανέναν ἀπ' τὴ γενιά του. Ξωρὶς παιδάκια, χωρὶς ἐλπίδα, μὲ βαρεῖα τὴν καρδιά, πικραμένος ὡς τὸ βάθυ τοῦ είνε του, νὰ πῶς θ' ἀποχαιρετοῦσε τὸν ἥλιο γιὰ τὴ χροὰ τοῦ κόσμου...

Γιατὶ νὰ τὸν πάψῃ ὅ διμωρος; Ο

Θεός νὰ παιδέψῃ τὴν ψυχὴ του γι' αὐτὸς πούκανε. "Ἄν δὲν τὸν διώχνανε ἀπ' τὴ δουλειά του θὰ πέθαινε εὐχαριστημένος, θ' ἀντίκρους περήφανα τοὺς δικούς του στὴν ἄλλη ζωή."

Τὸ παράστον αὐτὸς ἤταν βιαστὰς οἰζωμένος μέσα του. "Οπου στεκόταν, δουν ἀκουούμενος, γι' αὐτὸς μιλούσε πάντα κι' ἔτοιμες ἡ φωνὴ του ἀπ' τὸ κακὸ του και βούρκωναν τὰ μάτια του. "Ολοι στὸν κόσμο ἔχουν μᾶς δουλειά κι' αὐτὸς δὲν εἰχε καμία. Καλύτερα νὰ μὴ γεννιότανε!"

Μ' δλα του τὰ γειο τειά καταλάβαινε καλά πῶς θὰ μποροῦσε νὰ κάψῃ μάχαρα τὸν ντελάλη. Ναι, ναι, ἡ φωνὴ του θάτιανε βροντερὴ δικαὶα και πῶτα. Τώχε δουκιάσει αὐτὸς, μᾶς μέρα ποὺ βοστάνε μονάχος του πάνω στὰ κάστρο. Στυλήθηκε δόλοθος, τέντωσε τὸ λαιμό του και ἔφωνε δυνατά, διπὼς στὰ παλῆς καλά χρόνια :

— Ακούστε συντοπίιιιιιες! ..

Τὸ ἴδιο τοὺς τὸ βιουέρο ἔφεωντὸ τοῦ θύμησε ἀψάντα τὰ νειτά του και τὰ μάτια του δαχρύσανε...

... "Ερμε κόσμε, πῶς μὲ κατάντησες! ..

"Ἐν εἰ τὸ αὐτομερή ιερὸ ποὺ κατέβινε αὐτὸς ορμάδι τοὺς στὴν πόλη, ὁ Ἀνέμης, ἔννοιωσε ἔαρικακά ζάλη. Δυο τοεὶς φορὲς σὰν νὰ τοῦ φάνηκε πῶς χόρεψαν κι' ἀναστάλεκες γύρω του τὰ δέντρα. "Εξαιρε τὸ σταυρὸ του και προχώρησε. "Αξιόφνα ἔνα βουητὸ ἀχαλόγησε στ' αὐτὰ του, μᾶς διλούκκινη μαύπορα πέρασε μπρὸς τὰ μάτια του, τοὺς φάνηγε πῶς κάτι τὸν χτύπησε κατακούντελα και σωματηγε κάτιον ξερός...

Πέφροντας χτύπησε στὸ μέτωπο, τὸ αἷμα ἔτρεξε ξεστὸ και πιτσίλισε τὶς πέτρες τοῦ γαλανερωμοῦ! .." Α' τὸ δόρυ δὲν περνοῦσε κανεῖς. "Ενας σκύλος ποὺ διάβηκε σὲ λίγο, κοντοστάθηκε και τὸν κύτταξε ἀπὸ μαρκύριο. Κοντοζήνωσε ἔπειτα, τὸν ὀσμίστηκε, ἔγλυψε τὸ αἷμα πούχε βάψει τὰ μάτιά και κατηφόρισε τρεχάτος...

"Υστεροὶ ἀπὸ ώρα τὸν βρήκανε καθὼς περνοῦσαν ἀπ' τὸ σοκάκι διὸ γυναικες κι' ἔτρεξαν νὰ δώσουν εἰδήση στὸ κοντινὸ μαγαζί, κάτου, ποὺς τὸ παζάρι. Διὺς ἀντρες τρέξανε, τὸν σῆμασαν και τὸν κουβάλησαν στὸ ημιάδι του. Τοῦ δέσανε τὴν πληγὴ, τὸν μυρίσανε ἔνδι κι' δταν πιὰ συνήλθε τὸν ἀφήσανε και φύγανε...

"Α' τὴ μέρα αὐτὴ ὁ Ἀνέμης δὲν ξαναστήκησε ἀπ' τὸ κρεββάτι του. "Έννοιωθε μεγάλης ἔξατλης, δὲν εἰχε δρεῖ γιὰ τίποτα... Πονόψυχες γρηγὲς ἀπ' τὸν ἀπάνου μαχαλά πήγαναν και τὸν βλέπανε στὴ χάσι και στὴ φέξη. Εἰχε ἀδυνατίσει τώρα πειό πολὺ, φαινότανε σαν ἀπολωλαμένος, συχνὰ παρα-

μιλοῦσε ξεστομίζοντας κατάρες σὲ κείνους ποὺ πάντα τὸν ἀφροσαν χωρὶς δουλειά. Πολλὲς φορὲς δὲν καταλάβαινε τὶ γίνεται γύρῳ του, χανόταν δὲλτελα δι νοῆς του κι' ἔμενε βουβὸς μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια κι' ὅρμανοιχτὸ τὸ στόμα, σὰν πειθαμένος. Κατάλαβαν πῶς ὃ πέθαινε και τοι πῆγαν ἔνσι δειλινὸ τὸν παππᾶ νὰ τὸν μεταλάθῃ. "Ο Ἀνέμης ἤταν στὰ λογικὰ του. Σάν εἰδε τὸν παππᾶ νὰ μαπαίη μὲ ξέσκεπτο τὸ φαρό του κεφάλι, κρατάντας στὸ χέρι τὸ δισκοπότηρο μὲ τὴν ἄγιο μετάλληρι και μουρμουρίζοντας ψαλμωδίες, τρόμαξε, ταράγτηκε, τὰ μάτια του γούνωδαν και γυναλοκόπτησαν. Θέλησε νὰ πη κατά την γηρυόρα του μπερδεύτηκε κι' ἀρχισε νὰ τραυματίζῃ λόγια μισά κι' οὐρανότητα. Εἰχε ἀπλώσει τὰ χεριά του και τὰ κουνοῦσε φοβερίζοντας τὰς παπτὰ ποτέ στην στήθη στὴ μέση τῆς κάμαρης. Είδαν πώς δὲν μποροῦν νὰ τὸν ησυχάσουν κι' ἀφροσαν τὸν παππᾶ νὰ φύγῃ. "Ο Ἀνέμης δὲν ήσυχασε παρὰ μάτι τὸν ἀκουσε νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν μεγάλη πλακόστρωτη αὐλή. Τότε γύρισε τὰ μάτια του ἀγριεύεναι και γεμάτα φοβερή, πορς τὶς γειτόνισσες πού στεκαν πλαί στο κρεββάτι του. "Οχι, δὲν ηθελε νὰ πεθάνη, δὲν ἤθελε τοῦ θανάτου, θὲ ζούσε αὐτὸς ἀκόμα, ποὺ τὸν ποτίσανε...

Λίγες μέρες περάσανε ἀκόμα. "Η κατάστασι του χειροτέρευε. Μία νύχτα, θάχιν σημάνει μεσάνυχτα, τινάχτηκε ἀπὸ τὸν ἄντρο του τρομαγένεος. Κάτι οινό κόμπος τοῦ ἀνέβαινε στὸ λαιμό και δὲν τὸν ἀφηνε νὰ ἀνασάγη ἐλεύθερα. Αἰσθανόταν δυνατές κριάδες, τὰ δόντια του χτυπούσαν, τοῦ φωνάζοντας ποὺ θὰ σβύση ἀξαφνα, πώς δὲν τὸν φύγη ἡ ψυχή. Τὰ πόδια του εἶχαν συλιάσει, τὰ χέρια του κρύαναρά, σίδερο!

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ τὸν τόρμαζαν. Γύρω ήταν βαθύ σκοτάδι, κανένας δέν βρισκόταν πλαί τον νὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ τὴν συντροφιά του. "Ο φόρος τοῦ θανάτου ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ γοργά, τὸ στήθος του ἀνεβοκατέβαινε... ἀνεβοκατέβαινε! ...

"Αξιάρα δίκουσε κάτι μέσ' τὴν κάμαρα, σᾶν κάτι νὰ σάλεψε, σᾶν κάπτειος νὰ βούσκοταν τρυπωμένος ἐκεὶ κάποιον, μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι. "Ο Ἀνέμης ἀνταρίχισε. Νάταν δὲνάταν; Πήγανε νὰ τὸν πάρῃ μέσα στὴν κρύαντα, ἔτοι μέρα φωνής και τέλος τοῦ ησεος αὐτοῦ...

Ξαρνικά ἀντίκρουσε μέσα στὸ σκότος, δυό μάτια δόλοστρογγύλα, μεγάλα-μεγάλα, γαλαζοπόρασινα και φωτερά, δύο ἄγρια, παρα-

ξένα μάτια, πούσαν καρφωμένα ἀπάνου του!. "Ο Ἀνέμης ἔννοιωσε κάτι οινό σκότος, δέν δέν ησεος κι' ὁ ἰδιος ποὺ τὴν βρῆκε, τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του, σηκώθηκε καυτιστός και κατρακύλησε στὸ πάτωμα. "Απάνου ἀπ' τὸ κεφάλι του ἀκουσε τῶρα κάτι σᾶν φτεροκόπημα, σᾶν ἀντάρα, δύο-τρεὶς φορὲς κάτι πέρασε μπρὸς του μ' ὅρμη, κάτι ἔσκονες ἄγρια... Περπατῶντας μὲ τὰ τέσσερα σύρθηκες ὡς τὸ παράθυρο, ἔχωσε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ στράτα πούχε κολλήσει ἐσει

Πέφροντας χτύπησε τὸ μέτωπο του, τὰ αἱμα ἔπειρε

γιὰ νὰ μὴ μπαίνῃ ἀέρας κι' ἄρχισε νὰ ρεκάζῃ, νὰ σκούζῃ, νὰ δέρνεται...

"Η φωνή του ἔσκισε τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς νύχτας κι' ἀπλώθηκε τρομαγμένη στοὺς μαχαλάδες ποὺ βρίσκονταν κάτου ἀπ' τὸ κάστρο.

"Ἔσκουζε ἔτοις δρα πολλή, μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές, τρομαγμένος, λαχταρισμένος, σβύνοντας ἀπ' τὴν ἀδυναμία...

***

"Η θειά 'Αρετή ποὺ καθόταν στὸν ἀποκάτων μάχαλα, ἀκούσε μέσα στὸν ὑπὸ τῆς τοὺς σκουσμοὺς καὶ τὸ κακό ποὺ γινόταν καὶ πετάχτηκε ἀλαφιασμένη.

Χριστὲ καὶ Παναγία !...

"Ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς κάτου ἀπ' τὰ σκεπάσματα καὶ τράβηξε τὸ γέρο τῆς ἀπ' τὸν δρόμο.

— 'Ἄργυρός, σήκω ! Χαλάει ὁ κόσμος, Χριστέ μου !...

"Ο 'Αργύρος ἀναστράθηκε στὸν ἀγκῶνα του μισοκομιμένος καὶ τὴν κύτταση μὲ βαρεῖα ἀκόμα τὰ βλέφαρα ἀπ' τὸν ὑπὸ...

Τὸ σκούζημα ἀκούστηκε αὐτὴ τῇ φορά πειδὸν δυνατό, πειδὸ σπαστικὸ καὶ τρομαγμένο.

— 'Ακούς ; .. Ακούσες ; .. τοῦπε η θειά 'Αρετή κι' ἔκανε τὸ σταυρὸν τῆς.

"Ο 'Αργύρος ἀνακάθησε στὸ κρεββάτι του καὶ τέντωσε τὸν λαιμὸ του, βάζοντας ἀνοιχτὲς τὶς χούπτες στ' αὐτή του. Πέρασαν ἐτοι κάμποσα δευτερόλεφτα, χωρὶς ν' ἀκούστη τίποτα-

— Νυχτοπούλια θάσαν, μουρμούρισε...

— 'Ακου ! 'Ακου ! τὸν ἔκανε η 'Αρετή σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

Ξανακούστηκαν τώρα οἱ ίδιοι σκουσμοί, σὰ θρῆνος βιδιοῦ ποὺ τὸ σφάζουν. 'Η θειά 'Αρετή ἀνατρίχιασε... 'Αξαφνα ἀπέκαισαν τὸ παράθυρο τῆς γειτονίσσας ν' ἀνοίγε. 'Η φωνή τῆς κυρία Μανταλένιας ἀκούστηκε φοβισμένη, μέσα στὴ νύχτα :

— Θειά 'Αρετή !.. Θειά 'Αρετή !..

'Η 'Αρετή πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξε μισόγυμνη καθώς^{την}ταν στὸ παράθυρο. 'Ανοιξε καὶ πρόβαλε ὅσῳ. 'Η νύχτα ἤταν θεοσκότειν.

— 'Ακούσες, γειτόνισσα : τὴν ρώτησε η Μανταλένια ἀπ' ἀντίκρυ.

— Ναι, τί νάναι ; Κάποιος ἔσκουζε...

— 'Απ' τοῦ Κανταρᾶ τὸ ορμάδι ἔρχοταν δύρες, μέσα στὸ παράθυρο. Κάτι θά τρέχη. Σάν νά γνώρισα τὴ φωνή τοῦ 'Ανεμοῦ... Τί λέες ; Νά πάμε νά δοῦμε... Εἰνε κχριά ἀπ' τὸ Θεό... 'Αρεωστος ἀνθρώπως... Ντύσους τὸ ἔρχομα...

"Ο 'Αργύρος είχε στηκωθεὶ καὶ τυντόταν κι' δύλας. 'Η θειά 'Αρετή ντυθήκε γονγόραγογής, διπλώθηκε στὸ μαντηλῶν της, σκαλισε τὴ φωτά στὸ μαγκάλι, ἔβαλε δύν τρία ἀναμιένα κάρυουνα στὸ λιβανιστήρι, ἔροιξε καὶ πέντε^{τη} ἔξη σπυριά λιβάνι καὶ ἔσσυτωσε τὴν πόρτα. 'Απάνου στὴν διά έστησε κι' η Μανταλένια κρατῶντας τὸ φανάρι τῆς ἀναμιένο. 'Ο 'Αργύρος πήρε στηκωθεὶ καὶ μαγκόνια...

"Οξειδώσας δύναται δεόντορος, στὸν ονδρὸν ταξιδεύειν, μάρη σύννεφα. Πήραν τὸ καλντερίμι π' ἀνηφόριζε κατὰ τὸ ορμάδι τοῦ Κανταρᾶ, χωρὶς νά μιλούν. 'Ο ἀγέρας μούγγριζε ἀγρά κάτου ἀπ' τὶς σκοτεινές, ἀπορρόπτες καμάρες, τὸ δέντρα στοὺς γύρω κήπους δεργόντουσαν τῶνα με τ' ἀλλο...

"Η φωνή δὲν ἔκανε ἀκούστει πειά... Φτάσαν στὸ ορμαδιάκο τοῦ Κανταρᾶ καὶ μῆτραν στὴν μεγάλη πλακόστρωτη αὖλη. Στάθηκαν μιὰ στιγμὴ κι' ἀφαγκάραστηκαν, μιὰ δὲν ἔκουσαν τίποτα. 'Ο 'Αργύρος πήρε τὸ φανάρι ἀπ' τὸ χέρι της Μανταλένιας καὶ τράβηξε μπρός. 'Η θειά 'Αρετή πίσω μὲ τὸ δυνατό μανιμάνιο, κράτηγε τὴ Μανταλένια ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ προχώραγαν μαζί... 'Ησσαν πώς τὸ σπίτι ἤταν στοιχειωμένο κι' η καρδιά τους κτύπαγε φοβισμένα. "Όταν ἀνέβησαν τὴν πλατειὰ πετρόσκαλα καὶ μπήκαν στὸ χαγιάτι κάνανε κι' οι δύο τὸ σταυρό τους κι' εἶπαν φιλυριστά τόνομα τοῦ Χριστοῦ.

Πέρασαν δέστερα ἀπ' τὶς πρότεις κάμαρες καὶ τράβηξαν δύλισα γιὰ τὸ δωμάτιο πούμενο ὡς 'Ανεμοῦ. 'Ο ἀγέρας τρέπωντας σφυρίζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σπασμένα τζάμια, νυχτερίδες φτερούγιαν ψηλά στὸ νταβάνι...

— 'Απ' δύο ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κάμαρης τοῦ 'Ανεμοῦ στάθηκαν μὲ τεντωμένα τ' αὐτήν. Δέν ἀκούγοταν δύμως τίποτ' ἀλλο ἀπ' τὸ χαλασμὸν τοῦ ἀέρο καὶ τὴ γονγόρα γάντηνοή τους ἀπ' τὸ ἀνηφόρισμα... 'Ο 'Αργύρος ἀπλώσε ἀπότομα τὸ χέρι του, ἔπιασε τὸ μάνταλο κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα διάπλατα. Ξάφων ἔνα δυνατὸ φτερούχητικό μέσα στὸν πάνων ἀπ' τὰ κεφάλια τους. 'Η γυναίκες ἔφωναν τρομαγμένες. "Ηταν μιὰ μεγάλη κουκούβανη που πέταξε σκουόζοντας καὶ χάρτης στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. 'Ηταν ή ίδια πούχη : τρυπώσει ἀπ' τὸ σπασμένο τζάμι στὴν κάμαρη τοῦ 'Ανεμοῦ καὶ τὸν είχε τρομάξει τὶς στερνές στιγμές τῆς ζωῆς του...

— 'Ο 'Αργύρος μπήκε ισά μέσα στὴ κάμαρη κρατῶντας τὸ φανάρι ψηλά καὶ στάθηρε μπρός στὸ κρεββάτι τοῦ Δημητροῦ. "Όταν τόδιαν ἀδέιο μαρμάρωσαν. Πούν είχε πάιε ὁ ἀρωστος ;

Γνούσσωντας πάλι πρὸς τὴν πόρτα τῶν ἀντίκρυσαν γονατιστὸν μπρός στὸ παράθυρο, μὲ τὸ κεφάλι τρυπωμένο ἔξω ἀπ' τὸ σπα-

σμένο τζάμι, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα κάτου, ἀσάλευτα.

— Παναγίτσα μου ! μισόκλαυς ή θειά 'Αρετή, είνε πεθαμένος!... Τί τοι ζήσει να κατεβῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι ;...

— Ο 'Αργύρος κοντοζύγωσε, εἰδε πώς ὁ 'Ανεμός ζούσε ἀκόμα καὶ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὶς μασάλες γιὰ νά τὸ ἀπλώθουσαν στὸ κρεββάτι. Βόηθησαν κ' ἡ γυναίκες μιξοκλαίγοντας σιγανά κι' ἀναστενάζοντας.

— Όταν ἔπιασαν καὶ τὸν σκέπασαν ή θειά 'Αρετή ἄρχισε νά τοῦ τοβῆ τὰ χέρια. 'Η Μανταλένια πούγε πάρει τὸ μπουκαλάπι μὲ τὸ ἀνδύνυο μαζὲ της, τοβγαλε ἀπ' τὴν τοσέτη της καὶ τὸν μύρισε... 'Ο 'Ανεμός μισοσυνόνθησε. 'Ανοιγόλεις τοῦ καὶ κύτταση γύρω του, χωρὶς νά γνωρίσει κανένα. Δὲν καταλάβαινε πού βρισκόταν, τὸ σαγόνι του είχε στραβώσει, τὰ μάτια του είχαν μιὰ διάσημη πούρηση...

— Ή θειά 'Αρετή, σάναν τὸ σταυρὸν της...

Παναγίτσα μου, πώς είχε μαρκόνυει ἡ μύτη του !

Καὶ τὰ χέρια του ήσαν μελανιασμένα, κρόνα καὶ παγωμένα, κοκκαλισμένα κι' ἀλύγιστα...

Είλαν σταθεὶς δόλγυρο τοῦ μητρού της τίνανον. Πέθαινε, αὐτὸς ήταν πειά διόφανερο. Τὸ καρδούι του είχε πάρει παράξενη.

Τὸ ψιλιατό^{την} ακούμπιταιρένο πλάι, σ' ἓνα τραπέζι, σκόρπαγε τὴν γλυκειά του μισοχοβιούλια.

— Άξιφνα στὸ μελανιασμένο πρόσωπο τοῦ 'Ανεμού ἀπλώθηκε κατὶ σαν γέλοιο κρόνο, ἔνα γέλοιο κρόνο καὶ παγωμένο. Κούνησε μιὰ διάσημη πούρηση τοῦ κεφαλού του καὶ κάτι τοαύτης ἀνάμειπε στὰ δόντια του.

— 'Αγγελοχορούγεται !... ψυθνόρισε λυπημένα ή θειά 'Αρετή.

— Κ' έταν καθὼς είχαν τὰ βλέμματά τους καρφωμένα ἀπάνου του, τὸν είδων ν' ἀνασηρνεται απότομα, νά διόδινε τὸ λαμπό του καὶ ν' ἀπλώνη τὸ κοκκαλισμένο του χέρι εἰμπρός σάν νά κρατούσεις...

— 'Η Μανταλένια πού στέκοταν κοντά του τραβήχτηκε πίσω φοβισμένη.

— 'Ο 'Ανεμός κοινήσει δύο-τρεις φορὲς τὴ βγαλμένη του μισέλα, τὸ στήθος του φούσκωσε, τὰ μάτια του πετάχτηκαν ὥστε. Στὶν ἀρχὴ τοαύτης κάτι μὲ δισκολία, σάν νά τονε δευτὴρή ή γλώσσα κι' ἔξαφνα η φωνὴ τηγήκε ἀπ' τὸ στόμα του ἀλλόκοτη, ωριμενήν, τρεμουλιάρικη :

— 'Απούστε συντοπίιιιτες !... 'Οσοι εἴχετε ζω..ω..ω..ω..

— 'Η γυναίκες κυττάζηκαν μεταξὺ τους ἀνήνεγκα.

— 'Ο 'Αργύρος στεκότουν σαστιμένος...

— 'Ο 'Ανεμός δὲν πρόφτασε σὰ τελειώσῃ την μέμενη τους ἔμεινε κρεμασμένο, τὰ μάτια του ἀλλοιωθήσαν. 'Ενας πασμὸς τὸν τίναξε απότομα σύγκοριο... Σανάπεσε στὸ προσκέφαλο και δὲν ξανασλέψε πειά. Μὲ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦν φυγής είπε ψυχή... Είχε πεθάνει !...

— 'Ο 'Αργύρος είκανε τὸ σταυρό του μὲ τὸ κεφάλι συμμένο κάτου.

— 'Η θειά 'Αρετή πήρε τὸ ψιλιατό κι' ἄρχισε νά ψηφιτεί.

— 'Η Μανταλένια πάσχηκε νά τοῦ δέση τὰ σαγόνια μ' ἔνα μαντηλό...

Τὸ ψηλαδιακὸ τοῦ Κανταρᾶ βιούζε διόλκηρο ἀπ' τὸν ἀνεμο... Πάνου ἀπό τὴν τάπια, η κουκουβάγιες σκούναντε λυπητερά, μέσα στὴν βαθεὶα ἀναστρηνεται...

Χάρης Σταματίου

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— 'Απὸ τὰς 555.000.000 ἀγγυλικοὺς πέδας δενδρῶν ποὺ κόβονται στὴν Γερμανία οἱ 225.000.000 γίνονται χορτεῖ !

— Στὸ Αμβούργον, ἔναν διόδηγος τοῦ τοράμ δεχθῆ ἐπικάτην χωρὶς νά υπάρχῃ θέση πληρωνει πρόστιμο ! Πού τέτοιο πρόγια στὸ Ρωμαϊκό...

— 'Ενα διόδηγος τὸν κοιλάδη, ἔπειτα ἀπὸ δέκα τρεῖς μέρες θύλης 5 1/2 κοιλά.

— 'Ο βιθός τοῦ Βεργίνην τῶν γήσων Χαρβάι καὶ Καλιφορνίας, μεταξὺ τῶν ὄμαλῶν ώστε μπορεῖ ν' ἀπλωθῇ ἐπ' αὐτὸν μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ χωρὶς νά συναντήσῃ κανένα ἐμπόδιο.

— 'Η τελευταῖα τελείωση συμπληρωμένη ἔκδοση τῆς Βίβλου ἀποτελεῖται ἀπὸ τριάντα ὀκτώ τόμους.

— 'Σ' ἔνα περίφημο Κινέζικον τάπητα ὑπάρχει τὸ κάτωθι περιέργων σύμπλεγμα, χωρὶς τούς έναν κροκόδειλον, ὁ κροκόδειλος τρώει ἔνα φειδή, τὸ φειδή δαγκώνει ἔναν ἀετό, ὁ ἀετός κρατάει στὸ στόμα του ἔνα χελιδόνι, τὸ δέ χελιδόνι τρώει ἔνα σκουλίκι !...

— 'Τὰ πεντάλεπτα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τοῦ 1877 ἔφερον μεταξὺ τὴν δουλειά σους !

— 'Ο πρῶτος σιδηροδρόμος στὴν Ελλάδα ἀρχισε νά λειτουργῇ τὸ 1869 ἐπί μήκους 9 χιλιομέτρων. 'Ηταν δὲ αὐτὸς δ Ἀγγλῶν-Πειραιῶν.

— 'Τὰ διγόντα τοῖς ἔκατον τῶν 'Αγγλῶν είνε ἀνίκανοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ύπηρεσίαν !

